Ч. 294. Четвер 14 (1) січня 1909. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Запросини до передплати.

Вже лиш короткий час ділить нас від кінця року; длятого пригадуємо нашим Вп. Передплатникам, що пора відновити передплату.

Вступаючи в девятнайцятий рік нашого видавництва, будемо як і доси старати ся о то, щоби наша часопись несла сьвітло правди і науки в як найдальші закутини нашого краю; щоби ширила взаїмну братню любов і згоду не лиш між дітьми одного і того самого народу, але й зі всїма тими, з котрими воля Божа і подиї історичні злучили нас на одній земли, та щоби подаючи всїлякі вісти з широкого сьвіта і познакомляючи своїх читачів зі здобутками на всїляких полях людского знаня, стала ся для читачів в їх вільних від занятя хвилях жерелом приятної і хосенної забави, підручником всїлякого знаня та щирим і совістним дорадником для тих, котрі того потребують.

„Народна Часопись" буде і в новім роцї виходити під тими самими услівями що доси а іменно:

Для львівских передплатників в аґенциї дневників п. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9 і для передплатників на провінциї в ц. к. Староствах:

| | | |
|---|---|---|
| на цїлий рік | К | 4·80 с. |
| на пів року | „ | 2·40 „ |
| на чверть року | „ | 1·20 „ |
| місячно | „ | —·40 „ |
| поодиноке число 2 с. | | |

Для передплатників в нашій Адміністрациї ул. Чарнецкого ч. 12, котрі хотять, щоби їм висилати безпосередно почтою:

| | | |
|---|---|---|
| на цїлий рік | К | 10·80 с. |
| на пів року | „ | 5·40 „ |
| на чверть року | „ | 2·70 „ |
| місячно | „ | —·90 „ |
| поодиноке число 6 с. | | |

## Вісти політичні.

*Скликане парляменту. — До ситуациї. — Туреччина приймає австрийскі предложеня.*

В понеділок розіслано з президиї палати послів запрошене на найблизше засїдане посольскої палати, котре відбуде ся дня 20 с. м о 11 год. рано. На дневнім порядку стоять справи: Дискусия над одною з льокальних зелїзниць в Стириї і внесене в справі утвореня стоміліонової фондациї ювилейної на обезпечене на старість.

В листї про ситуацию з Відня доносить „Berliner Börsen Courrier", що президент міністрів бар. Бінерт переробив проект язикового закона для Чех, виладжений кабінетом бар. Бека, та що думка про утворене концентрацийного кабінету не є без виглядів поводженя. В справі войсковій є виключене, щоби австрийский парлямент з своїм правительством станули перед доконаним фактом. Є склонність, щоби поробити Угорщинї деякі уступки, особливо в справі прапорів і емблемів та що до войскових шкіл, але але до войскової „Каносси" не піде нїхто з австрийских міністрів анї послів. Що до бан.

# Порося.

Із споминів канцелїста Якима Вопршалька.

*(З ческого — Ігн. Германа).*

I.

Алеж то нинї віє — погано віє! Нехай собі віє, на те й зима і запусти! Коби лиш за то прокляте вугле не треба платити як за рожаний олїй! Тут у нас в бюрі ще уйде, топимо в печах, немов би дрова нїчого не коштували. Наш „старий", пан радник Кидрляті, боїть ся зимна як старий кіт, а то нам, низшим урядникам, виходить на користь. Він дуже уважає на топлене, раз по раз виганяє старого бюрового слугу Вореха на коридор, аби доложив дров. Бо у нас топить ся в печах з сїний. — Той старий слуга в наслідок такого ладу мало що не пожив недавно смерти. Докладав раз дров і заспав в дірі перед печию. Була крайна пора, що ми єго звідтам витягнули. Ну, треба було чути, що єму пан радник наговорив: „Ви старий тумане! — кричав до Вореха — урядова печ то не крематория, аби ви там горіли! А впрочім вас нехай чорт бере, але дивіть ся, ви спалили кусник урядової одежи! Хто буде вам вічно справляти одїне?" — Наш добрий Ворішек підкропив себе трохи і хотів там висушити ся. Пан секретар Нідерле казав, що в нїм займив ся алькоголь. Але я тому не вірю. В такім случаю наш старий зго-рів би на вуголь. Боже, як би він мене так почув!

II.

Я нинї, як то кажуть, незвичайно добре настроєний. Імовірно тому, що запусти кінчать ся. То передпослїдна субота сих запуст; за кілька днів прийде „масний" четвер. Тоді моя жінка приладжує все вепровину з книдлями. Тої страви не дав би я навіть за цїлий обід у намістника. Але до масного четверга ще досить далеко, а я вже нинї такий веселий, немов би менї мало що приємного лучити ся, немов би я мав що дістати.

І справді, стало ся. В полуднє, заки ми скінчили своє урядоване, прийшов пан радник, поклав перед кождим з нас по десятці на стіл і сказав: „Дивіть, пане Вопршалек, тут дає вам скарб додаток на вугле. А то ви зробили очи, га? Ось видите, і скарб має серце і чувство і коли бачить, як дороге вугле, то думає також о dii minorum gentium.

Ті dii minorum gentium то ми, низші урядники. Кождий з нас дістав по десятці. Старий додав: „Але то я там „в горі" підпер!" — Очивидно: Коли стане ся щось доброго, то він „підпер!" Але коли дадуть нам носа, то єго при тім нема. Однако всьо одно, десятка добра. Ото моя жінка буде тїшити ся!

Впрочім нї, з цїлою десяткою я не вийду. Найшлась би зараз цїла купа „конечних" справунків. Дам лиш одну пятку. На другу прийде й так черга.

От щось такого повинен би наш радник кождого місяця „виходити".

Він не злий, але деколи має свої дивні мухи. Він уявляє собі, що походить з італїяньскої родини, Кадрляті! Він має навіть у себе дома герб „родини Кадрлятіх". Герб справдї походить з Італії, але там живуть і хороші обманцї! Коли би я післав до Венециї десять дукатів, вималювали би й менї герб „Вопершаллєків". Очивидно не можу того старому сказати, але в моїм роднннім селї був найзвичайнїйший драбуга, що також називав ся Кадрляти [1]). Проста річ, що він не мав гербу.

Кадрляті! Шкода, що єго не знав Шіллер! Був би з него зробив якого Валленштайнового ґенерала.

III.

Добре я зробив: зміняв десятку і дав з того жінцї пятку. Диви, кажу, змилував ся над нами, думає і про нас. Пятка на вугле. Добре, правда? І було бачити єї радість! Справдї, я дїлав немов би під впливом висшої сили, що я не дав їй цїлої десятки. Она була би може з радости опалїла. В грошевих справах не можна бути нїколи надто осторожним. Тепер роздумую, в який спосіб я зужиткую другу пятку. Якиме, лише не горячи ся! Поки що — держати! — Прийшла менї величава гадка. Книдлї і вепровина то вправдї щось знаменитого, але коли би так порося — Боже, печене по-

[1]) Кудлатий.

кової квестиї появила ся також пропозиция, аби уможливити партиї независимости відворот від домаганя, щоби утворено самостійний банк. Коли при переговорах, які незабаром почнуть ся, появила б ся також думка про утворене картелевих банків, то вже нині на основі докладного обзнакомленя з пануючим настроєм можна сказати, що таке домаганє відкинє австрийске правительство відразу.

Вчера — як доносять з Константинополя — повідомив великий везир урядово австро-угорского амбасадора, що нарадив ся з своїми товаришами в справі предложеня Австро-Угорщини і що турецкий кабінет ті предложеня приймив. Супротив того констатують турецкі часописи, що урядове повідомленє великого везира о принятю кабінетом австрийского предложеня на відшкодованє за анексию Босни і Герцеґовини в сумі $2^1/_2$ міліона турецких фунтів, або 55 міліонів корон, сотворило основу до дальших переговорів, які тепер послідують. Зачувати, що вел. везир нині подасть до відомости турецкого парляменту ухвалу кабінету і зажадає вотум довіря.

Віденьскі часописи, подаючи ті вісти, підносять, що супротив принятя австрийских услівий Туреччини найважнїйший крок до мирного полагодженя міжнародних трудностий вже зроблений. Вправді треба ожидати, що прийде ще до довших переговорів, однако можливість міжнародних заколотів тепер вже усунено. На віденьскій біржи та зміна положеня викликала вчера велику звижку всїх паперів. За то в Сербії зробила вість про можливе близьке порозуминє між Австриєю і Туреччиною велике пригнобленє. Сербскі часописи пишуть, що Туреччина дала ся перекупити і зрадила спільну справу. Деякі горячійші дневники кажуть, що що Сербія помимо того сама розправить ся з Австриєю.

В звязи з вістию про згоду Туреччини стоїть слїдуюче донесенє з Константинополя: Великий везир і міністер заграничних справ висказали супротив всїх амбасадорів, котрі снегди пополудни були в Порті, своє вдоволенє з предложень Австро-Угорщини і піднесли з призананем становище заняте Австро Угорщиною, як і діяльнїсть маркґр. Паллявічінїого. Всї амбасадори, між ними і росийский мали дораджувати принятє предложень. На раді міністрів — як зачувати — против предложень піднесено деякі закиди, головно підносив їх міністер судівництва молодотурок Рехід бей. Найострійшу опозицию вів президент палати послів Ахмед Різа. Знаменна річ, що — як зачувати — росийский амбасадор Зіновієв заявив Порті, що Росия під вїяким условієм не злучить ся з Сербією і безусловно бажає удержаня мира на балканьскім півострові. Передвчерашні фальшиві донесеня о відкиненю предложень походили імовірно від бойкотового комітету.

# Новинки.

**Львів, дня 13-го січня 1909.**

**— Іменованя і перенесеня.** П. Управитель міністерства справедливости іменував дальше судиями повітовими судиїв: Зиґфр. Ґеліса в Лїську для Галича, Йос. Пара в Яворові для Немирова, Мих. Слоневского в Раві рус. для Дрогобича, К. Венґровского в Зол. Потоцї для Тисьмениції, Ал. Ковьола для Коломиї, Ів. Завістовского для Ходорова, Йос. Калужняцкого в Бірчи для Зборова, В. Шмідта в Підбужу для Турки, Сем. Вороха в Косові для Снятина, Ом. Вонша в Яворові для Белза, Стан. Слївеньского в Добромили для Янова, Винк. Яворка для Тлустого, Меч. Маєвского в Збаражи для Камінка струм., Стан. Саганка в Бурштині для Долини, Руд. Рихтера в Добромили для Солотвини, Ів. Лаза в Товмачи для Перемишлян, Ферд. Герде́ґена в Підгайцях для Мостиск, Войт. Фелїкса в Березові, Ал. Саляка в Бурштині для Яблонова, дра Ос. Заплятальского для Миколаєва і М. Грабовского в Дрогобичи для Копичинець. — П. Управитель міністерства справедливости переніс радників кр. суду і начальників пов. суду: Ант. Соботу в Обертині до Огинії й Ів. Шіндлера в Глинянах до Тисьмениції, пов. судию і начальн. суду Ів. Писарского в Турції до Ходорова та пов. судиїв: дра Мих. Конюшецкого в Самборі до Краківця, Льва

---

рося, то було би, так сказати, щось просто неоціненого. Щось неосяжного!

Раз їв я таке поросятко. Було то на весїлю у вуйка. Єго дочка мала віддавати ся і тїтка безнастанно молила ся, аби весїлє випало на час, коли будуть малі поросята. І оно так випало. Мали їх тринацятеро. Половину застеріг для себе молодий, другу половину з'їджено на весїлю.

І то була їда! Шкода! Вуйко мав і пізнійше поросята, але не мав дочки до віддаваня. І так вже нїколи більше не кушав поросятка. Але той смак — ще нині не можу єго забути. І коли часом пан радник Кадрляті стане розповідати про печене порося, то у мене лиш слина збирає ся в устах.

Отже тому то я від рана був такий веселий! Я причував щось приємного і диви — десятка. Тепер причуваю порося. Чи й то здійснить ся?

Але правда: чи тепер суть взагалі поросята, чи час на них тепер? Піду на торговицю і спитаю, як платять ся. Ото моя жінка зробить очи, коли прийду з поросятем, то розявить губу, як каже старий. Але не в масний четвер — зажду до запустної неділї. Шкода, що тепер не великодні сьвята, то був би празник.

IV.

Прийшло менї на гадку: істория з десяткою повинна би повтаряти ся частїйше Чи справді мав би нараз з'явити ся який чоловік в міністерстві, що задумав давати нам по десятці додатку на вуглє, бодай в зимі? Чорт знає!

Але тепер аж науживає собі наш старий титулу „цїсарский радник!“ Від рана до вечера вишукую всїлякі нагоди, аби лиш зайти до него і віддати єму єго титул. Він слухав того незвичайно радо. Але щож, він має той титул, то нехай єго уживає. Звичайно я не дуже то поважаю єго, але тепер, Якиме, бачвість! Коли він справді випросив для нас додаток, заслугує на честь. І, мій Боже, остаточно і цїсарский радник має серце.

Поросята суть на торзї; і то ще які! Я перейшов ся так немов від нехочу поміж старими жінками на торговици і уважав, доки аж одна з них не спитала о цїну. Ов, погано; я не повинен був моїй жінцї або нїчого давати, або обмежити додаток на вуглє на пять корон. Шість золотих! Правда, то було порося як дволїтна дитина; нам вистало би менше о половину. Взагалі, таке поросятко чудесне! Очка напів примкнені, немов би спало, а носик настрошений, як би усьміхало ся серед хорошого сну.

Чи поросяти взагалі снить ся що? Чому нї. Недавно читав я навіть розвідку одного професора в якійсь ґазеті, що навіть пявки мають сни. І звідки лиш такий професор може о тім знати!

Що наш Амідор має сни, знаю на певно. Він часто починає в снї гавкати. А недавно упав із софи і вхопив в снї зубами за ногу стола. — Менї снить ся тепер лиш порося. Але шість золотих!

V.

Чоловік не пропаде! Порося як хата! Я пригадав собі на свояка, що служить при маґістраті і має надзір над торговицею; поговорив в одною „панию з галї“ і я дістав порося за чотири золоті. Очивидно мушу єго тепер рад не рад запросити, але нехай. Моя жінка зробить начинку, будемо мати досить що їсти і на вечерю лишить ся ще кусник. Я все кажу: Відносини, знакомости богато значать. Урядники повинні взаїмно спомагати ся. Особливо ми, малі урядники в послїдних ранґах. Бо й деж то написано, що поросята ростуть лише для VII. ранґи?

Колиб старий був побачив мою жінку, коли я приніс їй просятко! Она своїм очам не вірила. Гадала, що то забавка, порося з маси. Але коли я притиснув палець, а на хребтї лишила ся ямка, коли отворив писочок, а там показав ся єго червоний язичок — ну! Коби там „в горі“ знали, як легко можна зробити канцелїстови радість, то давали би нам додатки не так рідко як доси і не такі!

Я тепер цїлий мов в горячцї. Завтра запустна неділя. Жінка вже від рана сидить над кухарскою книжкою і читає. Я вже давно хотїв ту книжку продати антиквареви, бо коли ми потребуємо кухарскої книжки — а нині она так придала ся.

VI.

Вчерашної неділї не забуду, доки буду служити. Ми мали поросятко. А свояк не прийшов; звинив ся, бо несподївано мав перевести якусь комісию. Суть такі щасливі случаї в житю! Отже ми гостили ся в найтїснійшім родиннім кружку. Амідор ледве може лазити; тілько костий наїв ся! Оно правда, що їдженє не становить всього на сьвітї, але все таки єсть то щось.

Моїй жінцї не може помістити ся в голові, від кого дістав я поросятко. Що я єго купив, не хоче вірити; бо я цїлком замовчав про другу пятку. Гріх то не є, бо я єї не пропив.

А тепер, тепер уважаю, чи на другий місяць дадуть нам знов додаток на вуглє. Пан радник ходить задуманий, немов би щось укривав. Дуже можливе, що він просив „в горі“.

Жінка купила собі за пятку новий жакет. Справдї, була вже крайна пора. І Господь знає, така женщина зараз инакше виглядає. Коби нам ще хоч одну десятку дали на вуглє, я справив би собі капелюх. Наш брат любить також хорошо виглядати. Не аби нам дуже зле поводило ся, але десятка взагалі добра.

Нехай жиє пан радник Кудрляті! А може він таки походить з італїяньскої родини. Чейже з гербами не можна робити такі безличні обманьства. Так, так, то люди, о котрих можна сьміло сказати: Батьки підвластних, а що він він має деякі хиби — хто їх не має.

VII.

Як би я мав силу Прагу висадити у воздух, то нині був би то зробив! Нині першого і ми брали пенсию. Кождого з нас кликав той старий ледащо, той радник, до себе і заявив нам страшну річ Я мало не трісну, мало не трісну! З тою десяткою стала ся похибка. Ми не повинні були єї дістати — додаток був призначений лише для служби; в актах було непорозуминє і нині всїм нам стягнула каса по десятці. Як я прийду без десятки до дому? Я дав моїй жінцї вправдї пятку, але звідки возьму другу? Тепер всьо видасть ся — що скаже жінка?

А то дурак той старий, то туман, а я аж губу викривив від всїляких чемностий. Доводить мене до такої розтрати! Порося! Порося для нас? Той старий осел вже давно заслужив на спенсионованє. Ух, я би себе роздер...

VIII.

Пан радник то перла! Пан радник повинен би властиво бути президентом! Пан радник дав нам трем, коли побачив нашу розпуку, по десятці з власної кишенї, аби ми не мали шкоди. Боже — і таких людий безчестить ся у нас часом навіть і в часописях. Кров нашу проливали би ми за него. Правда, таких урядників, як наш пан радник, нема богато. Золоте, диямантове серце. Але ми знаємо, що він для нас значить.

Нї, той чоловік не сьміє іти на пенсию! Ми до того не допустимо.

---

Гелю в Щирци і Вит. Шулякевича в Галичи до Перемишля, Дениса Глїбовицкого в Куликові до Львова, Ів. Масляка в Солотвинї до Стрия, Волод. Кузиньского в Камінцї струм. до Львова, Станисл. Танасевича в Немирові до Перемишля, Льва Тіґермана в Долинї до Стрия; Деод. Норсесовича в Яблонові до Кут, Стан. Дидушиньского в Тлустім до Болехова, Дм. Островского в Борщеві до Щирця, Еліґ. Яницкого в Дрогобичи до Стрия, дра О. Лінка в Мостиск до Львова, Ник. Третяка в Турці до Тернополя, Вас. Щербатюка в Калуши і П. Зачка в Снятинї до Самбора та Кав. Сьвежавского в Тисьменици до Сянока.

— **Письменні іспити** під надзором кандидатів звання учительского в ґімназиях і школах реальних та кандидаток тогож звання в женьских лїцеях відбудуть ся у Львові в днях 10 і 11 лютого с. р., а відтак послїдують устні іспити. Кандидати і кандидатки, котрі наміряють в тім реченцї приступити до того іспиту, повинні повідомити о тім Дирекцию комісиї іспитової устно або письменно найпізнїйше до дня 5 лютого с. р.

— **Дирекция почт і телеґрафів** оповіщує: Після повідомленя міжнародної канцеляриї всесьвітного почтового союза підлягають переплетені друки (переплетені книжки або брошури) в Росиї митовій оплатї і тому не вільно перевозити ті предмети до Росиї в листах або під перепаскою. Того рода предмети вільно пересилати до Росиї лиш в пакунках, до яких треба долучувати митові заяви.

— **Рабунок.** Оногди вечером в Бродах напав невислїджений доси злочинець на 60 лїтну міняльницю Хану Райхову в хвили, коли входила до сїний дому, в котрім мешкала, вдарив єї якимсь тупим знарядом по голові а заткавши їй рот видер їй торбу, в котрій було 2000 К. На крик нападеної і обрабованої Райхової пустили ся прохожі в погоню за розбишаком, але той щез небавком серед темноти.

— **Дрібні вісти.** Книгарня Тов. ім. Шевченка перенесла ся вже з ул. Театральної ч. 1 до каменицї „Просьвіти“ в Ринку ч. 10 і містить ся в льокали на розї Ринку і ул. Руской. Місце се дуже догідне для львівскої публики, а ще більше для людий з провинциї. Наша публика повинна тепер лиш в сїй книгарни залагоджувати всї свої орудки. — Дня 11 с. м. було у Львові лиш 4 случаї захорування на шкарлятину, з тих три в одній родинї; подужало 11 осіб, не вмер нїхто. В часї від 1 до 9 с. м. була шкарлятина у 82 громадах, а 35 повітах в Галичинї. Перед тим часом сконстатовано сю хоробу в 70 громадах а 33 повітах; з того видко, що хороба ся ширить ся.— Юл. Гофрик, лїт 34, син старшого радника Намістництва, в приступі божевільности підрізав собі кухонним ножем горло. Поготівля ратункова відставила его до шпиталю. — П. Софія Ювґст згубила золотий годинник вартости 100 К, а заробітниця Мария Коберска книжочку каси ощадности на 40 К. — В Кіцмани повісив ся дня 3 с. м. в своїй комнатї різник Михайло Сокальский лїт 70. Причиною самоубийства були незгоди родинні. — В паровім млинї Ґольдберґа в Бродах застрайкувало 150 робітників.

— **Огні.** На обшарі двірскім в Кобиловолоках теребовельского повіта вибух сими днями огонь і знищив хату лїсничого Ант. Домбровского разом зі всею знадобою, яка в нїй була наробивши шкоди на 2100 К. Причиною вибуху огню була хиба на конструкция комина. — В суботу дня 9 с. м. вибух в Бродах по півночи грізний огонь в самій серединї міста. Згоріли дві каменицї при ул. Золотій. Причиною огню була неосторожність кравця, працюючого в ночи. — В Черняві на Буковинї вибух оногди огонь в дворі належачім до Бернарда Розенштока. Займила ся теплївня, представляюча вартість 40.000 К і згоріла до тла. Огонь вибух в наслїдок неосторожности огородника. Топлївня була обезпечена лиш на 4000 К.

— **Самоубийство за помочию динаміту.** В страшний спосіб закінчив житє в Перемишли оберляйтнант з 10 батальону піонірів, Антін Шнайдер, родом з Опави на Шлеску. Був то молодий, інтеліґентний, але незвичайно легкодушний чоловік, котрий, як богато єму подібних, відорваний від родинного кружка кинений в чужі сторони, не маючи поза своїми службовими обовязками нїякого занятя і благороднїйшого способу житя, гуляв без кінця і робив довги, де і як лиш дало ся. Коли наробив т. зв. „брудних довгів“ на 3000 кор., корпус офіцирский покрив їх з т. зв. „офіцирского фонду“ а справу віддав гоноровому судови, котрий позбавив єго ранґи. В недїлю доручено єму дотичний вирок. Шнайдера взяла ся очевидно розпука а позбавлений становища і средств до житя, рішив ся в незвичайний спосіб розстати ся з сим сьвітом. Чи хотів він при тім, — як то розійшла ся в Перемишли чутка — і цїлий корпус офіцирский висадити у воздух, се вже позістане єго тайною; фактом єсть лиш, що Шнайдер виконав страшне самоубийство в будинку, де містить ся канцелярия офіцирска.

Вчера перед полуднем около пів до 11-ої год. зайшов він до касарнї при ул. Липовій на Засяню, де містить ся канцелярия офіцирска і там підпалив, здаєсь, папіросом динамітовий чи екразитовий набій. Настав страшенний вибух, котрий розірвав цїлий лївий бік самоубийника, так, що серцем з него кинуло о 3 метри далеко від місця вибуху на стїну. Браму будинку і вікна разом з рамами висадило у воздух, а підофіцир рахунковий, котрий сидїв аж в третій комнатї від брами, впав з крісла на землю. Впрочім нїкому з присутних під ту пору в будинку, не стало ся нїчого.

Самоубийник полишив два листи. Один отвертий, в котрім розповідає в який спосіб наміряє відобрати собі житє і з чого складає ся набій. З того листу показує ся, що до сфабрикованя набою ужив він 20 дека екразиту, а крім того ще й якихсь инших творив хемічних. На кінци листу взиває жартобливо товаришів, щоби вложили єму до домовини „піяцкі карти“ („шнапскарти“), аби на тамтім сьвітї міг заграти собі з поручником Герпіґом з 77 п. піхоти, також з Опави, котрий тамтого тиждня повісив ся в Перемишли. Крім того полишив самоубийник ще запечатаний лист, адресований до міністра війни.

— **Із злости до цїлого сьвіта.** Люди, що переходили оногди у Відни площею званою „Ґрабен“ близько церкви сьв. Стефана, були сьвідками ориґінальної подїї. Якийсь коминяр іменем Альберт Томек, що вертав з роботи, вдарив нараз без всякої видимої причини своєю зелїзною шкребтачкою з цїлої сили у велику виставову шибу ювілєрского склепу Мартина Люкача. Шиба розлетїла ся а кусники скла посипали ся градом на тротоар; разом з ними розлетїли ся на всї боки і всілякі дорогоцїнности, що були виставлені у вікнї. Зробило ся велике збіговиско а коминяр хотів зовсїм спокійно іти дальше, але прохожі єго задержали і віддали в руки поліцая, котрий відвів єго до комісарияту. Коминяр був трохи підпитий, але не так, щоби можна було сказати, що був пяний. Запитаний на комісариятї, длячого так зробив, відповів: „Я маю злість до цїлого сьвіта“. За ту злість буде мусїв тепер покутувати.

† **Померли:** О. Іван Войнаровский, парох Сопова коломийского повіта, помер у Відни дня 9 с. м. в 44. роцї житя а 15 сьвященьства. Похорон відбув ся дня 11 с. м. рано на центральне кладовище; — Анна з Каміньских Дидикова, жена о. Івана Дидика, містодекана і пароха в Нараєві, упокоїла ся дня 2. січня в 42-ім роцї житя. Похорон відбув ся в Нараєві дня 5-го с. м.; — Тадій Гальна, асистент уряду податкового, помер в Делятинї в 30. р. житя.

## Телеґрами.

**Берлин** 13 січня. О порозуміню межи Австро-Угорщиною а Туреччиною пише „Post“: Не лиш в Нїмеччинї, але також у Франциї, в Анґлиї і Італиї, а не менше й в Росиї, порозуміне то повитають з радостию. Дає оно запоруку, що вигляд на удержане мира на Балканї став ся знов успішнїйший.—Berl. Tageblatt пише: Австро-турецка угода має рішаюче значінє в напрямі мирного полагодженя відносин на всходї. Передовсїм єсть она остаточним і дїйстним залагодженєм босаньскої справи та сильною манїфестациєю охоти удержаня мира.

**Венеция** 13 січня. О год. 1 мін. 20 і о 1 год. 37 мін. в ночи дало ся тут почути землетрясенє.

**Бенїнґгем (держ. Вашінґтон)** 13 січня. Після урядових вістий було вчера землетрясенє у всїх місцевостях на північно-західнім побережу. В декотрих місцевостях наробило оно шкоди. Попукали водопроводи і повалива ли ряд домів. Вулькан Моит Баккер, котрий уважано за вигаслий, почав знову вибухати.

**Реджжо ді Калябрія** 13 січня. Вчера удало ся одному поручникови виратувати з під розвалин ще живу 3-лїтну дівчинку.

**Константинополь** 13 січня. Палата послів ухвалила однодушно серед загального одушевленя внесене в справі зміни конституциї в дусї збільшеня одвічальности мінїстрів, вибираємости одної части сенаторів і в справі знесеня заточництва зі сторони султана.

**Петербург** 13 січня. Академия наук вибрала між иншими на члена кореспондента професора львівского унїверситету Освальда Бальцера.

## Господарство, промисл і торговля.

### Цїна збіжа у Львові.

дня 12 січня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

| | | | |
|---|---|---|---|
| Пшениця | 11·10 | до | 11·40 |
| Жито | 9·70 | до | 10·— |
| Овес | 7·70 | до | 8·— |
| Ячмінь пашний | 7·30 | до | 7·60 |
| Ячмінь броварний | 7·60 | до | 9·— |
| Ріпак | —·— | до | —·— |
| Льнянка | —·— | до | —·— |
| Горох до вареня | 9·— | до | 12·— |
| Вика | 7·50 | до | 8.— |
| Бобик | 7·40 | до | 7·70 |
| Гречка | —·— | до | —·— |
| Кукурудза нова | —·— | до | —·— |
| Хміль за 56 кільо | —·— | до | —·— |
| Конюшина червона | 65·— | до | 75·— |
| Конюшина біла | 40·— | до | 55·— |
| Конюшина шведска | 70·— | до | 80·— |
| Тимотка | 25·— | до | 30·— |

## Надіслане.



За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

# ОГОЛОШЕНЯ.



З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).